

[Helveg Petersen.]

ønsker behandlet, og i hvilken rækkefølge man ønsker dem taget op. For den sags skyld kan man også diskutere, hvilke personer man ønsker der skal komme og redegøre for disse problemer. Jeg mener ikke, at 17 mands udvalget kan skubbes til side. Udvalget kan selv gennem tilrettelæggelsen af sit arbejde sørge for, at dette ikke sker.

Må jeg om forholdet mellem det nye udvalg og det udvalg, der behandler atomenergikommissionens beretning, sige, at det jo nok må være muligt at koordinere det gamle og det nye udvalg i det tilfælde, man ikke i det gamle udvalg skulle kunne gøre behandlingen af atomenergikommissionens beretning færdig. Der vil vel i høj grad blive tale om personsammenfald. Jeg kan altså ikke se, at folketinget på den måde mister mulighederne — hvilket hr. Axel Kristensen lægger så megen vægt på — for at blive fuldt og helt orienteret om, hvad der foregår på Risø. Det er i øvrigt en debat, vi ikke skal føre ved denne lejlighed.

Må jeg slutte med at sige, at jeg ikke mener, man tør sige, at dette er den eneste form, hvorunder man kunne etablere en kontaktvirksomhed. Der er også andre muligheder, og viser det sig, at det grundlag, som flertallet er gået ind for — det er jo en forsøgsordning — ikke er det rigtige, men at der er bindinger over for 17 mands udvalget, over for folketinget, svarende til de bekymringer, hr. Axel Kristensen gav udtryk for, kan folketinget jo tage sagen op igen. Så må man løse spørgsmålet på en anden måde. Jeg kan altså anbefale, at man går i gang på det grundlag, som flertallet indstiller til vedtagelse.

Morten Lange: Jeg har måske en del forståelse for de bevæggrunde, som har fået hr. Axel Kristensen til at stille et ændringsforslag, som skulle binde det faste udvalgs arbejde temmelig fast til Forskningsens Fællesudvalg. Jeg kan godt forstå, at der kan være betænkeligheder, og det er meget muligt, at vi, når vi får arbejdet i gang, vil finde mere smidige arbejdsformer. Jeg tror også, at hr. Axel Kristensen under behandlingen både i det særlige udvalg og i udvalget for forretningsordenen har fået forståelse

sen af, at der ikke er nogen af parterne, der i og for sig ønsker nogen særlig stram binding af det udvalg, vi her tænker på at få konstitueret.

Jeg kunne måske sige det på den måde, at hvis hr. Axel Kristensen havde været en lidt smidigere forhandler, end han har været i denne sag, havde det såmænd ikke været så forfærdelig svært at få ordnet realiteterne i denne sag, som han ønsker det — hvis der da ikke ligger mere i det, end der ligger i selve ændringsforslaget. Men det er meget muligt, der ligger mere i det, det kan jo godt ske, og under alle omstændigheder tror jeg nok, at vi på baggrund af den diskussion, der er blevet ført, vil stå os ved at gennemføre det forslag, som flertallet nu efterhånden temmelig længe har arbejdet på.

Hvad angår det ændringsforslag, nr. 3, som vedrører atomenergikommissionens beretning, forekommer det mig, at hr. Axel Kristensen dér rider en kæphest af sine egne, som det tog lang tid at ride. Hvis man nærmere undersøgte det saglige grundlag for den fremstilling, hr. Axel Kristensen har givet os i dag, ville man opdage, at der kunne findes adskillige andre skildringer, som måske kunne siges at være lige så relevante som den, der blev givet til forsvaret, at arbejdet skulle udskydes, at de to udvalg ikke skulle lægges sammen med det samme, men at man skulle udskyde dette i år og dag.

Det forekommer mig, at i virkeligheden er stillingen, hvad atomenergikommissionens fremtid angår, sådan, at den bedre varetages af et udvalg, der har det samlede forskningsbehov for sig end af et særligt udvalg. Hvis der skal være tale om en betydelig omstrukturering af atomenergikommissionens virksomhed, skal det ses i sammenhæng med anden dansk videnskabelig forskning og anden dansk anvendt forskning, og jeg tror, at det ville være særdeles nyttigt, at et sådant større syn kommer ind. Jeg mener derfor, at hr. Axel Kristensens betænkeligheder på det punkt ikke alene er unødvendige, men efter min opfattelse også falske. Jeg tror, det udvalg, vi tænker på at nedsætte her, vil kunne fortsætte arbejdet bedre, i større perspektiv, end hvis vi snævert begrænser spørgsmålet om Risøs fremtid til et folketyngsudvalg.

Ændringsforslag nr. 3 mener jeg således